

kisvárdai lapok

XXI. évfolyam 1. szám - 2019. június 22. szombat

„A Csurka-drámák jellemzően két-szólamúak, van egy közérzeti és egy érzéki témavonaluk. A szereplők felismerik, hogy nem tudnak mit kezdeni az életükkel. Cselekvésvágyat éreznek, és azt, hogy a cselekvéshez hiányzik a tér. A térhiány konfliktusforrás. A helyzetük társadalmi okainak keresését az életösztönük blokkolja, mert egy hirtelen jövő tisztánlátás (megvilágosodás) a küzdelemre született értelmiségiekből végzetes kimenetelű harcreakciót váltana ki. A *Deficit* elsőszülött ikertestvéreinek mondható darab, a Ki lesz a bálánya? négy férfi cselekvéspótló kártyapartija. Nagy tétokban játszanak, körbetartozások keletkeznek, nem bírják befejezni. Az elfojtott megvilágosodás következménye a befelé cselekvés, a főhős öngyilkossága. 1962-ben íródott a dráma, a kádári konszolidáció vértelen szakaszának kezdetén, amikor még nem érződött a kommunizmus gulyásának illata. Csurka rafinált tolforgató volt, lehetett ezt a történetet az ő Walesi bárdok üzeneteként is olvasnunk. Jellemző módon 1969-ben, a '68-as európai zendüléshullám lecsengésekor mutatták be, a Thália Stúdió picinyke helyiségében, egy felelősen gondolkodó rendező munkájaként.

A *Deficit* viszont éppen e zendüléshullám előhangjaként keletkezett.”

Balogh Tibor

Magyar
Színházak
kisvárdai
XXXI. fesztiválja

2019. június 21-29.

Dévai Zoltán, Verebes Judit
(Csurka István: *Deficit*, a Zentai Magyar Kamaraszínház előadása)

Mélyen tisztelt Olvasó!

„Szerte e hazában mondom a verseket, és figyelem a közönséget: nem tudják, mit jelent "magyar", olyan értelemben, ahogyan Ady ejtette, ahogyan Petőfi lángholta, Balassi élte, Arany szenvedte, Bartók sikoltotta Kodálllyal, Csontváry és Egyr festették, ahogyan Kosztolányi féltette, Babits óvta, ahogyan Móricz simogatta. Nem tudják, nem értik, és félnek attól, ha feléjük tüzelem a szót, ahogyan Vörösmarty és Juhász szavait égetem, félnek attól, hogy ma nem "modern" úgy érteni, ahogyan értenék.”

Latinovits Zoltán szavaival, tisztelettel és szeretettel köszöntöm az olvasót!

Megtiszteltetés és öröm számomra, hogy a kultúra mondhatni legmagasabb bérce közel két héten át városunkban maga-

sodik. A magyar nyelv és eszme szellemisége, mindenek felett álló fontossága, 2019 nyarán ismét hidat és elszakíthatatlan nemzeti színű szalagot húz a határon túli és hazai színházak, emberek, színészek és lelkek közé.

Tűzzünk a fákra költői igéket, adjunk mindenkinek színházat és élményeket!

Lélegezzé létünk a sorok illatát, öleljük át a pillanat mámorát.

Vigyázzunk rá hiszen a szoda csak addig él, amíg a színész a színpadon mesél.

Egy záró idézettel kívánok a közönségnek felejthetetlen percek és örök élményeket!

„Uram, add meg nekünk színháziaknak a madarak szabadságát, de az egymás megbecsülését is, a szelek határta-

lanságát és az emberek bölcsességét, hogy tudjunk okosan élni a szabadsággal, hogy ne néptelenedjenek el hajdan igazi sikerektől hangos színpadjaink, add meg uram lelki békességünket, és a már rég nélkülözött derűt.”

Üdvözlettel:
Leleszi Tibor
polgármester

Petneházy Attila miniszteri biztos köszöntöje a Vajdasági Tanyaszínház fotókiállításának megnyitójára:

Tisztelettel, szeretettel köszöntöm a kedves megjelenteket ezen a különleges kiállítás megnyitóján, amely alkalmas teremt arra, hogy a Vajdasági Tanyaszínház negyvenéves fennállását ünnepeljük.

A színház illékony művészet, csak a szívekben és az emlékekben hagy nyomot, kézzel foghatatlan, a színjátszásnak ez a lényege. Értékrendet alakít, elrejt formál, példát állít, olykor elrettentőt, máskor követendő. Az ilyen kerek évfordulók kapcsán, talán szükséges is megállni egy pillanatra és visszatekinteni a fotók, a felvételek segítségével.

A Vajdasági Tanyaszínház legfontosabb vállalati feladata a tájolótevékenység. A társulat tagjai több mint negyven éve látogatók rendületlen, a kezdeti években gyalog és csacsfigattal, majd traktor vontatta Thália szekerén Délvidék és Kárpát-medence kis falvait. A színtársulat olyan szórványtelepülésekre viszi előadásait, ahol nincs alkalmas infrastruktúra a közsínházi előadások befogására. A számukra elengedhetetlen traktorral, pótkocsival maguk szállítják a bemutatóhoz szükséges díszletet, technikai eszközöket. A társulat kavillói központja az évek során igazi, befogadó művészteleppé vált. Örövendésre ad okot, hogy a központi épület-együttes felújítása, amelyet a magyar állam is támogatott, a közelmúltban készült el. Ennek során teljesen megújult a 3200 négyzetméteren levő objektum (múzeum-tájház, a művészek lakhelye, a vendégház, a konyha, a nézőtér, a hang- és fénytechnikai torony és a harangláb). A művésztelep, a színházi bemutatók mellett, nagyobb kulturális rendezvények-

nek és nyári táboroknak is helyet biztosít.

A Tanyaszínház hiánypótló tevékenységet végez, célközönsége többnyire azon kis települések lakosai, akiknek a színházi előadás megtekintésére ritkán, vagy egyáltalán nem nyílik lehetőség. Fennállásuk során több mint háromszázötven színművész és hallgató közreműködésével jött létre összesen negyvenkét színdarab, amelyet félmillió ember látott.

Varázslatos módon, pillanatok alatt képesek színházat építeni, díszlettel, kellékekkel, tökéletes keretet teremtve az előadásnak. Összeszokott csapatként, váltva végeznek mindent.

Tevékenységükről csak a legnagyobb tisztelettel beszélhetünk. Vállalásuk nagy elköteleződést feltételez, misszió, színházmisszió, ha úgy tetszik, előadásaikat nehéz viszonyok között kell magas színvonalon létrehozni. A társulatot, ilyenkor nyaranta, már várják, és évről évre visszavárják. A kis szórványtelepüléseken a magyar nyelvű előadás ritka eseménynek számít, igazi ünnep. Egy-egy ilyen alkalom hangulata bensőségesebb a megszokottnál, a közönség tagjai ismerik egymást, és ennek óriási jelentősége van. A közösen átélt élmény lehetőséget teremt magyarságuk megélésére, önazonosságuk megtapasztalására, növelve összetartozásuk érzését.

A Tanyaszínház nyomdokain már több társulat alakult Erdélyben, Felvidéken is. A közelmúltban Bánságban járva, temesvári ismerőseim említették, nagyon büszkék a Bánsági Vándorszínházra, amelynek tagjai nyaranta Arad, Temes és Krassó-Szörény megye szórványtelepüléseire vizik el produkcióikat. A vándortársulatok munkájának jelentősége megkérdőjelezhetetlen, általuk, Kárpát-medence szerte, egyre több kis település-

Petneházy Attila

re eljut a magyar nyelvű színház. Egy színház jó működéséhez rengeteg ember összehangolt munkájára van szükség, a tapasztalat azt mutatja, hogy egy-egy sikeres társulat mögött megtalálható egy személyiség, akinek határozott koncepciója van, és képes arra, hogy ezt valóra is váltsa. A vándorszínház megálmodója, Magyar Attila személyében, ilyen gyakorlatias, de mindenekelőtt elkötelezett művészelemet ismerhetünk meg. Vezetésével a Tanyaszínház kultúráközvetítésben, az anyanyelv megőrzésében, ápolásában pótolhatatlan szerepet tölt be. Negyvenéves színházmissziós szolgálata és a magyarsáadalom erkölcsi, szellemi felemelése érdekében végzett munkájának elismeréseként a Vajdasági Tanyaszínház, tavaly év végén Magyar Örökség-díjban részesült, nevüket a közönség szeretetén, emlékezetén túl, immár az Aranykönyv is megőrzi.

Elvégzett munkájukhoz, munkatörekvéshez és a díjhoz, ez alkalommal is szeretettel gratulálok és további eredményes tevékenységet, jó egészséget, számos előadást, értő, hálás közönséget kívánok az elkövetkezendő negyven évre!

A kiállítás létrejöttén munkálkodók közreműködését megköszönve, ezennel a kiállítást megnyitóm, és jó szívekkel ajánlom jelenlévő Kedves Vendégeink és a későbbiek során Kiszvárdára érkező látogatók figyelmébe.

Emléktűzész

A Kolozsvári Vároterem Projekt egy színtársulási formáció neve. Beszélő név. Játéshelyük egészen közel van a vasúti főpályaudvarhoz, és egészen távol a Kolozsvári Állami Magyar Színháztól – méterekben, és szellemiségben is. A vároétermi létük Godot-szerű állapot: az ideiglenesnek sejtett vagy remélt helyzetben vibráló bizonytalanság, amely az előadásaik feszültségének kimeríthetetlen forrása.

Rendezésre kérték fel a stílusínyenc **Botos Bálintot**, aki a vállalt feladatot saját szövegszerzőmennyel valósította meg. Darabjában, személyes és munkahelyi válságtól sújtottan – maga okozta autóbaleset túlélőjeként – egy színészről a kiskamaszkori emlékei városába tér vissza, hogy az örökségét eladja.

„Nem kell elveszni a részletekben meg a múltban, hanem meg kell nézni, miből lett a baj. Négy sáv a körúton, négy a sugárúton, az már nyolc. Kész káosz. A sok egyéni érdek, a sok egyéni cél, a sok érzélem. Az egészet meg kell fogni és beleönteni a közérdekbe. Mi a közérdek? Túlélni. Alapként. Ha van körforgalom, nincs probléma, arra aztán szépen feltekerjük a sok egyéni ritmust, és megy minden, mintha szaron csúszna.” – mondja az egyik szövegváltozat Tamásként emlegetett szereplője, a későbbi alpolgármester, amikor látomásként bevillan a színészről emlékeztetőbe a majdnem-balesetet okozó taxiban.

Egy közepes filmsorozat szűrke szereplője, a kisvárosban valószínű sztárként ünnepeztethető. Az alpolgármester szeretné kihasználni a saját kampánya céljaira az ott tartózkodása rövid idejét. Az öröklési eljárásban és adásvételben régi szerelme segíti, aki azonban politikai el-

lenlábasa az alpolgármesternek. A potenciális vevő felismeri az alpolgármesterben diákkori megbecstelentőjét. Ez a kapcsolati körforgalom. Csakugyan olyan egyszerűen megy minden, mintha azon a valami-csodán csúszna. A vevő első riadalmában visszalép a házvételől, a férje azonban rááll az üzletre mégis: a színészről vonatra száll, de látja még, ahogyan a távolodó városban a férj égő gyufát tart a házra: az emlékek fészke odavész.

Csepei Zsolt, Imecs-Magdó Levente, Mostis Gergő, Pál Emőke, Sebők Maya, Sipos Júlia és Udvari-Kardoss Tímea Bocsárdi Magor zenéjére, **Cosmin Martel** díszletében és **Gábor Zsófi** jelmezeiben misztikus időutazásra repíti a nézőt. A műanyagháncs szűnyögűző függönyök alkotta belső színpad aszociációs kapuként van jelen: nem a cselekményi valóság térrelválasztója, hanem az emlékeké: anyaggá tett tudatküszöb, amelynek nyiladozása-összehajlása, maga a szüntelen skizofrénia. Durván betörő fájdalomemlékek keverednek a hiszékenységi lány futamaival, a cinikus hasonhajhászással szembeni ellenállás képei a béna tehetet-

lenségével. „És, hogy hiába megyünk el innen, mindig visszatérünk.” Erre a mondatrugóra jár Botos Bálint időgépe. Színészei és a technikai munkatársai érzéketlenül jelenítik meg az emlékek szeszélyét: az örökölt múlt, a saját régmúlt, a megszenvedett kamasz- és felnőttkori összekevert felidézése megérteti: jövő nem volt, nincs, és nem is lehet. Bergmanias lappangású, a magunkban való elmélyedésre készítető, felkavaró előadás.

Balogh Tibor

Megújított ifjúság

Szilágyi Tibor (X), Bánsági Ildikó (Y), Reviczky Gábor (Z) és Béres Ilona (W) játszotta Csurka István drámájának szerepeit a Pesti Színház bemutató előadásán, 1979. november 17-én. 2019. június 21-én, a Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiválja versenyprogramja keretében, a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásában: X – **Dévai Zoltán**, Y – **Verebes Judit**, Z – **Virág György**, W – **Lőrinc Tímea** (Pataki Gyűrű-díjas).

A rendező, **Szilágyi Tibor** (Kosuth- és Jászai Mari-díjas színművész-rendező, érdemes és kiváló művész, a Halhatatlanok Társulatának örökös tagja) mondja: „*több mint fél évszázados pályám egyik legnagyobb sikere Csurka István Deficitjének X-e. 387 alkalommal játszottuk zsúfolt teltház előtt nyolc szeton keresztül. Bár színész-rendezőként nagyon sok produkciót rendeztem, meghatározó szakmai esemény számomra, hogy a Zentai Magyar Kamaraszínházban négy kiváló színész-szel Csurka remekművét színpadra állíthatom.*”

A politikai, a stílusbeli és a szerelmi forradalmárság ugyanúgy életkorhoz kötött tevékenység,

mint a fizikai versenysport: 28 évesen már a saját parkjuk ösvényein kocognak a nemrég világcúcstartó sprinterek. A maga pályáján sprinter volt Rimbaud és Petőfi is. Miért csodálkozunk hát, ha a zentai *Deficit* négy színésze úgyszólván gyermek. Csurka közel a negyvenhez, a saját képességeivel tisztában lévőként viselkedő, társasági alfahímként képzelte el X-et. Y., a felesége legalább 10 évvel fiatalabb nála, nagyon nőies. Z. 30-32 közötti, csupaszív, rajongó típus. Hangyaszorgalmú, de nem feltaláló fajta. W., a felesége 2 évvel idősebb nála; okos, szép, határozott asszony. Kettejük közül ő az irányító. A fiatalok alakításai elfedik (észrevétlenné teszik) a korkülönbségeket, tehát alaptól pontos a dicsérete: kiváló színészeket kapott.

A Csurka-drámák jellemzően kétszámúak, van egy közérzeti és egy érzéki témavonaluk. A szereplők felismerik, hogy nem tudnak mit kezdeni az életükkel. Cselekvésigényt éreznek, és azt, hogy a cselekvéshez hiányzik a tér. A térihiány konfliktusforrás. A helyzetük társadalmi okainak keresését az életöszönök blokkolja, mert egy hirtelen jövő tisztánlátás (megvilágosodás) a küzdelemre született értelmiségiekből végzetes kimenetelű harcreakció váltana ki. A *Deficit* elsőszülött ikertestvérének mondható darab, a Ki lesz a bálánya? négy férfi cselekvéspótló kártyapartija. Nagy tétekben játszanak, körbetartozások keletkeznek, nem bírják befejezni. Az elfojtott megvilágosodás következménye a befelé cselekvés, a főhős öngyilkossága. 1962-ben íródott a dráma, a kádári konzolidáció vértelen szakaszának kezdetén, amikor még nem érződött a kommunizmus gulyásának illata. Csurka rafinált tollforgató volt, lehetett ezt a történetet az ő Walesi bárdok üzenete-

ként is olvasnunk. Jellemző módon 1969-ben, a '68-as európai zendüléshullám lecsengésekor mutatták be, a Thália Stúdió picinyke helyiségében, egy felelősen gondolkodó rendező munkájaként.

A *Deficit* viszont éppen e zendüléshullám előhangjaként keletkezett. A darab X-ék lakásának nappalijában játszódik, egy nyári estén, majd egy éjszakán. A helyiségnek két bejárata van, az egyik az előszoba felől, a másik a hálószoba irányába. Ülőalkalmatosságok vannak benne, és feltűnő helyen, egy nagyon régi paraszt-barokk láda. Modern, szabados gondolkodású, gyermektelen házaspár lakása, egy újonnan épült városban (szocialista város, falanszter). A nem csak rafinált tollforgató, hanem látnoki képességű Csurka szinte előfutára lett a nihil diktatúrája elleni lázadásnak, ám hasonlóan a Bálanya megoldásához, itt is a személyes lelki közérzetbe vezette át a hősei közérzeti válságfolyamát. Nem kártyaparti van: a férjek az aszszonyuk hűségére fogadnak: a feleségüket dobják partiba. Hatalmas játéklehetőség a színészeknek. Dévai szinte a karikírozás határáig kihegyezi az alfahím gesztusait, hogy annál érzékletesebb legyen az összeomlása, amikor kiderül, hogy éppen az ő, az ajánlattevő veszített, mert Verebes Y-ja az önzése fojtásából kiszabadult kéjrabszolga

mohóságával vetette magát Virág, a mulya Z karjaiba. A csábítás-elcsábulás gyors felszívódású stilkiként marad meg Y lelkében, de Z életében sem különleges fejezet, hiszen mióta az esztét tudja, aprólékos lelki önelszámoltatással múlnak a napjai. Lőrinc Timea viselkedése más. X és között, a megismerkedésüktől fogva lappang valami: talán a szellemi gyökerű testi vágy, s ez fejlik ki abban a pillanatban, amikor X a paraszt-barokk ládából kiemeli a hegedűtöket, hogy feltárja előtte – addig még senki más előtt – titkát, a benne rejlő két csodafegyvert, egy automata géppisztolyt és a Kommunista Kiáltványt. Csakhogy a tok üres. Kilopták belőle az igazsággarzenált. Közös a titkuk mostantól, hogy a titok elveszett. Erős fegyver ez – szinte szerelem.

Dramaturgiai értelemben a nem értés az elfojtás szinonimája. Szilágyi Tibor lélektani őszrealizmus újdonságerejű a mai színpadon. A zentai fiatalok megtalálják a rokonságot a buli-létük, és az ipartelepali falanszterlakók feszültségteremtő szeánsza között, de el tudják jászani anélkül a darabot, hogy összeállna bennük ívvé '68, '56 és '48 történelme, alkalmasint az értékülönbség a fasisztoid proletárdiktatúra és a kommunizmusműszemély között. Az érzékekkel játszik. Lehet a történelmen kívül is élet, sőt szabadság s szerelem!

Balogh Tibor

„Óriási posztgraduális képzés volt”

Inspirálóan tartotta a zentai színészekkel való munkát a Deficit rendezője, Szilágyi Tibor, aki maga is szerepelt a darab egykori, negyven évvel ezelőtti bemutatójában. Azt vallja, Csurka István gondolatai nem „évültek el” az eltelt évtizedekben, az író pontosan tapintott rá az értelmiség problémáira.

Amikor felkértek, hogy rendezzek, akkor ez a darab jutott eszembe, hiszen nagyon kevés és főleg fiatalokból tagból álló társulata van a Zentai Magyar Kamaraszínháznak. Csurka István nagyon nagy drámaíró, a több mint fél évszázados pályának ez a legkiemelkedőbb sikere. Elmondtam már többször is, hogy 387 alkalommal játszottam ezt a darabot, 1979-től nyolc szezonon át ment a Víg-színházban, Horvai István kiváló rendezésében, akkor sem azért került le a műsorról, mert nem volt sikere, hanem betiltották, mert a rendező politikai nyilatkozatot tett. Aztán '84-ben fölvette a televízió, de mindössze egyszer adták, a rendszerváltásakor. Ezzel az előadással emléket is állítunk ennek a nagy drámaírónak. A művel való találkozás nem volt egyszerű, mivel egészen speciális technikát igényel a színészektől és nemcsak az örületes szövegmenyiség miatt, bár már az is elképesztő feladat. Az is nehézzé teszi, hogy hatalmas érzelmi, hangulati és gondolati váltások vannak benne. Az szerintem viszont teljesen érdektelen, hogy itt a hatvanas években járunk. Az értelmiség kiütkeresésének problémája ma is ugyanilyen, akárhol legyünk is, ebben a térségben, az országban vagy Európában. Mindazok, amiket ez a darab felvet, kezdve a középiskolai tanítás problémáitól, azon keresztül, hogy kivel érintkezzünk, a

magunkba való bezártságig – amit ebben a korszakban még az ország bezártsága is súlyosbított –, mindezeket külön is át kellett beszélnem a színészekkel, akik nem ebben a korban éltek. Persze ez nem jelenti azt, hogy ezt a kort akarjuk visszatükrözni, hiszen, ahogy mondtam, mára is érvényes mindaz, ami ebben a darabban megfogalmazódik.

Ahogy mondta is, maga a korszak távoli ezeknek a fiatal színészeknek. Hogyan tudtak ráhangolódni?

Nem a korszakra kellett ráhangolódni. Egyszer vendégszerepelttem a debreceni színházban, egy olyan darabban, ami Mensáros László '56 utáni meghurcoltatásáról szól, Csikos Sándor, volt főiskolai osztálytársam rendezte, nagy sikerrel. Jöttek a fiatal színészek és mondták, hogy mi nem éltünk ötvenhatban, mire azt válaszoltam, nem érdekes, Ill. Richárd korában éltél? Én a szituációról beszélek. Ez a darab sem pusztán azokról az évekről szól, hanem arról a szituációról, hogy a központi szereplő szeretne valamiféle katarzist átélni, mert a munkájában sem találja meg és a magánéletben sem, ezért kitalál egy teljesen önsorsrontó, megmagyarázhatatlan dolgot. De ezt a feleségcserét sem gondolja komolyan, csakhogy megtörténik, és ebből következően saját maguknak teszik tönkre az életüket a darab szereplői. Ez nemcsak annak a korszaknak a sajátja. Most például sokan elmentek az országból, meg is értem az egzisztenciális útkeresést, de bízom benne, hogy viszszaönrögznek, remélem, hogy egyszer még érdemes lesz itt élni. Ez mutatja viszont, hogy a problémák most is megvannak, nem csak a hatvanas években létezett a kiütlanság.

Szilágyi Tibor

Rendezőként mennyire kísértette a régi előadás? Tudott más megközelítésben dolgozni a darabbal?

Olyannyira másként dolgoztam, hogy a színészeknek meg sem mutattam azt az előadást. Ez teljesen más lett, nincs benne még olyan mozdulat sem, ami emlékeztetne a régre. Még véletlenül sem akartam átvenni az előzőből semmit. Ez itt született meg, ezekkel a színészekkel, teljesen más körülmények között. Nagyszerű színészekkel játszottam annak idején, hiszen az első szereposztásban Bánsági Ildikó, Béres Ilona, Reviczky Gábor volt benne rajtam kívül, aztán Béres Ilona elszereződött a Nemzeti Színházba, akkor Szegedi Erikával játszottuk, Bánsági Ildikó akkortájt szült, így Hernádi Judittal is játszottuk. Nagy időszak volt, de most kimondottan boldogságot jelentett ezekkel a nagyon tehetséges fiatal színészekkel együtt dolgoznom. A teljesítmény azt is visszaigazolta, hogy óriási posztgraduális képzés volt, számomra különösen érdekesnek bizonyult rájuk találni a próbafolyamat során. Nagyon nagy teljesítményt nyújtottak a zentai színészek.

Ungvári Judit

A Magyar Örökség Díjas 100 TAGÚ CIGÁNYZENEKAR nyárköszöntő nagykoncertje

Mai program

11:00 – **Szakmai Klub**
Beszélgetés az előző napi előadásokról

Helyszín: Művészetek Háza pódiumterme

15:00 – **WE ARE SHREWD!** - William Shakespeare: A makrancos hölgy, avagy a hárpia megzabolozása alapján.

A Hallgatói Minifesztivál előadása. A Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem és az Újvidéki Művészeti Akadémia vizsgálóadása.

Rendező: Deli Szófia

Helyszín: Zsinagóga

16:30 – **SZABADON** - zenés délután Szemerédi Bernadettel. A belépés ingyenes!

Helyszín: Coffee Tea Area

18:00 – **MEGNYITÓ ÜNNEPSÉG**
Döbrentei Sarolta: **SÁRA ASSZONY** (versenyelőadás)
A budapesti Nemzeti Színház előadása.

Rendező: Vidnyánszky Attila

Helyszín: Művészetek Háza színházterme

20:00 – **Szikora Róbert és az R-GO** együttes koncertje

Helyszín: Főtéri Színpad

Segítség, megnősültem! - Pindroch Csaba egyszemélyes komédiája**kisvárdai lapok**

A Magyar Színházak
XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit

Fotók:
Godó-Révész Rebeka
Ráthonyi Ráhel Sára

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nomzoti Kulturális Alap

EMMI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERÜGYE

MAGYAR SZÍNHÁZOK

Firos FM, Kőrörcse